

Česká doba jitřní; Svatohrálské paprsky

Karel Funk

Jarní či jitřní dobou křesťanství v naší zemi se zabývá půvabná

knížečka Záře nad pohanstvem od Pavla Lindy.

Z doslovu k vydání z roku 1918 se dozvídáme, že koncem desátých

let 19. století se počaly z

arcibiskupské imprese na Starém Městě pražském po českých

vlastech rozcházet svazečky švabachem tištěného románu Záře nad

pohanstvem. Z něho bude ukázka, ponechaná v poetickém jazyce

našich předků. Josef Linda nazval svoji práci prostě "vyobrazením

z dávnověkosti vlastenské". Básnický zde zachytil jednu z

nejdůležitějších fází našich dějin - příchod, boj a vítězství

křesťanství nad domácím pohanstvím. Dílko se počátkem dvacátého

století stalo předmětem bádání, ale pohnutkou k tomu nebyla

umělecká stránka. Rozbory měly sloužit k důkazu, že Linda byl

autorem básní obou Rukopisů.

Zapomenutá Záře nad pohanstvem je znamenitá básnická práce co

do obsahu i formy. Je ozdobou české obrozenecké literatury. Má

svůj nesporný význam literárně historický jakožto první novočeská

původní krásná próza. Podle Lindova zachovalého exempláře, který

daroval Národnímu muzeu, byl text v roce 1918 s jazykovými

úpravami znovu přepsán a vydán. Od té doby upadl v zapomnění.

Mimochodem - nenašel byl se dnešní nakladatel pro tuto

obrozeneckou perlu?

Kniha se totiž vydává na cestu ke kořenům naší nejednoduché státnosti, neboť každá generace nachází ve své době nové a nové podněty a pohledy na minulost. K tomu jí však musí sloužit i kulturní odkaz předků. Je výzvou, abychom se i dnes, či právě dnes pokusili řešit trvalý problém - kdo jsme, proč jsme takoví, jací jsme a kam a proč patříme. Toto řešili už naši předkové na úsvitu našich křesťanských dějin.

Jen málo témat se tak niterně a úzce dotýká naší české existence, jako je příběh bratří Václava a Boleslava. Tvrdí-li někteří historici, že mnohé z toho je jen legendou, nelze tím význam příběhu bagatelizovat, neboť i legenda je plodem duše národa a má mnohdy nemenší význam, než její historické jádro. Hovoří někdy jakýmsi archetypem i k naší psychické vrstvě národního kolektivního povědomí.

Cenné na Lindově zpracování je i neschématické podání, kde hluboké vcítění chápe jak půvab a smysl pohanských kultů, tak i lidské pozadí hrůzného činu Boleslavova.

Ač nevyjádřeno, probleskuje ze závěru knihy i jedno významné, avšak dnes pozapomenuté mysterium: každá mučednická smrt čistého člověka, rozníceného ideály, vlije či vzáří do duše národa očistné a inspirující síly světla duchovního poznání, které obětovatel v sobě za života akumuloval a které toužil šířit. Jeho smrtí se tyto jeho síly uvolní a rozvanou do všeobecné mentální pláně, ze které inspirují i budoucí generace. Právzor mučednické smrti podal lidstvu Ježíš Kristus. Není proto

náhodou, že první významný šířitel jeho impulsu v našem národě, svatý Václav, prošel též násilnou smrtí, ač za jiných okolností.

Není ani náhodné, že právě v našem národě přispívali k jeho povznesení zejména ti, kteří nejvíce obětovali na svých osudech.

Krev národa, infikovaná materialismem, pohodlností, nemorálností či zradami dostane tak injekci těchto obětí nové protilátky. Ty přinesou určité plody podle míry v jaké si je národ zaslouží, třeba i po dlouhé době.

Ocitujme si kratičkou ukázkou tohoto nenáročného, prostě vlastenecky romantického dílka. Ponechme ji v původním poetickém jazyce našich předků. Třeba se nám z ní něco rozkrásní v krajině duše.

"Před měděnými vraty tu široký dvůr, ode vrat dvě řady sloupů. Tudy se vcházelo dovnitř. Aj, tuto sídlil vojvoda Václav.

Opodál vystávala hrdá Neklanka. Její vrchol mizel vysoko do oblak, kohout na ní byl podoben mouše. Tři bání na ní leskly se v úkol. Trojí zdě jako ze skály, mezi zděmi příkopy točily se kolem Vyšehradu. Množství lidstva se sem vždy hrulo, aby spatřili velekrásu Vyšehradu, nevidanou nikdež, a aby spatřili slavného Václava.

Utišiv nárek bídného, nasytiv lačné a vykonav povinnosti, co mocnár, míval zalíbení na vyšehradské výsosti, aby se díval divům božím všudy do rozlehlosti krajin a na krásné nebe. Nebo když mrakové předháněli se v povětří a stínové chodili po krajinách přes hory a lesy - míval Václav zalíbení dívat se z vyšehradské výsosti až k večerní době. Když se stávalo temno v dolinách temnější a skály sivé a lesové černali se večerem a Vltava tratila leskot, tu vídávána stáda, z tučných pastvin brala se zvolna k domovům.

Tak jej vídávalo zapadající slunce - i vítalo jej častokrát zase nejranějším paprskem. Dnes ještě temnotou byly zastřené krajiny. Tmy ustupovaly na západ a světlela se Vltava klikatá daleko krajinami. Tu v červené záplavě prozářilo se velebné slunce a duté nebe rozkrásnilo se nad krajinami. Slunečná záře dotýkala se hor a rozsvěcovala zlaté bány na vyšehradských věžích. Tu domníval se Václav viděti, jak přichází s nebe seslané křesťanství, jak zahání smutné tmy, aby učinilo den na celém světě. Sestoupil do chrámu a jeho duch plynul v rozkošech nebeských.

Z chrámu vystoupiv bral se k povinnostem mocnářským. Na Vyšehradě uprostřed dvanácti starců, vladyků seděl na knížecím stolci. S trůnu mluvil k nim takto: Ještě jednou opakuji: hlas vdov a sirotků proráží nebesa, nechť spínají ruce k pravému Bohu.

Dojde-li mne nářek jejich nad bezprávím některého z vás, budete mně i potlačenému tomu klásti odpověď. Bůh provázej vás!...”

I když podle jistých pramenů měl být kníže Václav posledním zvoleným strážcem svatého Grálu, vnímání posvátnosti svatohrálské vykupující síly u nás pokračovalo. I Karel IV. postavil Karlštejn ze svatohrálské inspirace, která byla hlavním motivem stavby. Ta je však i jinak nesmírně zajímavá. Do jejích základů byly skryty nebeské zákonitosti i magie čísel. Odtud září tajemné proudy montsalvatských vibrací do okolního světa už od dob, kdy zde Otec vlasti propojil čtvrtou, pátou i budoucí šestou poatlantskou kulturu (měl římskou korunu, byl i německým císařem a českým králem). Hleděl jednou tvář k západu kultur, druhou spěl k východu sil budoucnosti. Řetěz ostatků mučedníků pro

Kristovu pravdu, které zde shromáždil, značí spojení zbytků dosavadních nejčistších sil země ke vzcházející slovanské spiritualitě. Vše, co se kolem stavby Karlštejna dá duchovně rozeznat a zkombinovat s tím, jak poctivě se zde Karel nořil do tajů mystiky, svědčí o tom, jak hluboce tento zasvěcenec vnímal grálská mysteria. Všetavící světlo svatého Grálu, prosakující zemi rosou Kristovy lásky, oživuje věčný princip ducha v hloubi nitra. Sbory grálských duchů pějí v duchovních světech své grálské hymny, které znějí do otevírajících se lidských srdcí. Tam mohou svým duchovním zrakem vnímat světelný Hrad Grálu, který působí jako voňavý květ nebes. Jeho zemským odrazem měl být Karlštejn. Od tohoto neviditelného Hradu vedou nitky k plukům neviditelných strážců Grálu, jejichž chorály hřmí i hladí a dávají tušit, že v boží slávě se jednou zlo země bezmocně rozpadne a přemění. Svatográlsťí rytíři včetně svatého Václava s jeho bílým praporem čistoty se schylují k zemi a nechávají pršet věčné požehnání milosti, vlévají duším, které se otevřou, světlo hvězd i poselství míru a svobody. Mikroskopické částičky této proměny se dějí ve všech lidech, kteří ve svých duševně duchovních mikrokosmech pracují na realizaci slov Nejsem živ já, ale Kristus ve mně.

Jedním z takových byl i Karel IV. Nakladatel Thomas Mayer, který vydal mj. knihu Boží přítel z Horní země, se zmiňuje o zasvěcenci, který žil ve 14. století ve Švýcarsku. V jakémsi německém klášterním archivu je dokument, podle kterého kromě

hrstky stálých žáků zajížděli k tomuto zasvěcenci občas i jiní žáci zdaleka. Podle pramenů, které znal český anthroposof Josef Adamec, patřil do okruhu lidí, kteří sem zajížděli, i Karel IV., když jezdil do Francie. Byl zasvěcencem patrně silně ovlivněn. (A pouze na okraj poznamenejme nedůležitou zajímavost, že podle domněnky T. Mayera byl zmíněný zasvěcenec jednou z předcházejících inkarnací Rudolfa Steinera).